

несуть і волонтери, що допомагають їм, а отже тільки держава повністю зможе їх захистити як сьогодні так і на майбутнє.[3]

Для того, аби уникнути вище перелічених проблем є нагальна потреба у прийнятті Закону України «Про Народне ополчення «Резервістська армія України», що наразі є законопроектом від від 15.04.14 року, де зазначено, що народне ополчення є частиною Збройних Сил України. Його засновником від імені народу виступає Президент України. В даному законопроекті визначено статус ополченців, взаємодія структурних елементів системи Народного ополчення, забезпечення народного ополчення, обов'язки, гарантії, пільги та компенсації ополченням, пенсійне забезпечення, одноразова грошова допомога, відповідальність на рівні з армією.

Не можна не погодитися з авторами цього законопроекту адже всі розуміють, що ніякі окремі воєнізовані формування самі по собі не зможуть досягти перемоги у війні з професійною армією без створення єдиної Народної Армії України, де не буде « синів та пасинків» серед вояків, що захищають незалежність держави.

Список використаних джерел:

1. В Україні створено 30 спецпідрозділів особливого призначення – Арсен Аваков [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1079861>

2. Формирование гражданских силовых структур [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gocman.com/articles/dobrovolcheskie-bataloni-osnova-grazhdanskih-silovih-struktur-73.html>

3. Добровольческие батальоны: основа гражданских силовых структур [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gocman.com/articles/dobrovolcheskie-bataloni-osnova-grazhdanskih-silovih-struktur-73.html>

4. Черкес М.Ю. Міжнародне право: Підручник.-5-те вид., випр. і доп. – К.:Знання,206.-397с.

5. Військове законодавство України та право. Київ-1994.

Окремі аспекти взаємодії держави та громадянського суспільства на сучасному етапі

Галай В.О., доцент кафедри загально правових дисциплін ННІПП НАВС, кандидат юридичних наук

Фурманович С.О., студент магістратури ННІПП НАВС

Громадянське суспільство та держава перебувають у тісному взаємозв'язку, завдяки якому суспільство загалом та кожна людина як індивід набувають своєї значимості та отримують можливість реалізації власних прав та свобод і захисту інтересів.

Питання гармонізації стосунків між суспільством і державою вирішувалися ще у працях К. Аллена, А. Арато, Ф. Броделя, Р. Броуна, Ю. Габермаса, Жака Ле Гофа, М. Маркуса, К. Поппера та ін. У сучасному українському праві зв'язок громадянського суспільства з державою вивчали Ю. Бальцій, М. Бойчук, А. Брегеда, А. Колодій, В. Тацій, Ю. Шемшученко, Г. Щедрова та ін.

Держава є результатом функціонування суспільства, яке на сучасному етапі не може існувати без держави, її регулюючого впливу на суспільні відносини. В політико-правовій практиці будь-якої країни одним із

основоположних питань є співвідношення держави і суспільства, можливості впливу громадянського суспільства на діяльність державних інституцій. Це безпосередньо відноситься до проблеми становлення демократії, забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Наголошуючи на альтернативності ознак та рис громадянського суспільства і правової демократичної держави, слід, проте, зазначити, що це свідчить не про антагонізм цих сфер суспільного життя, а про їхню взаємозалежність та взаємозумовленість [1, с.153].

Характер взаємодії держави і громадянського суспільства значною мірою визначає стан суспільної стабільності й безпеки. Держави та суспільства здебільшого розпадаються, якщо їхні владні імперативи превалюють над національними інтересами та потребами, утискують їхні можливості та спроможності реалізувати себе в конкретному суспільному бутті, віднайти для всенародних очікувань якнайбільше реальні сутнісні втіленості [2, с.12].

За словами Ю. Бальція, рух до громадянського суспільства і правової держави є одним із основних напрямів розвитку світового співтовариства, оскільки громадянське суспільство виступає своєрідним фундатором правової демократичної держави [3, с. 46].

Підтримуючи думку М. Бойчук [4, с.172], можна стверджувати, що в ході формування громадянського суспільства дійсно існує проблема досягнення необхідного балансу між державою та механізмами її впливу на нього, з одного боку, та громадянським суспільством і його механізмами саморозвитку і соціального контролю – з другого.

Такий баланс є необхідним для побудови демократичної, правової, соціально орієнтованої держави, оскільки дає змогу уникнути двох неприпустимих станів у розвитку країни – зведення до мінімуму або громадських свобод, або впливу держави

Що стосується України, то тут проблема співвідношення громадянського суспільства і влади має практичний характер, зумовлений тим, що становлення громадянського суспільства проходить у досить напруженому протиборстві з державою, яка має надзвичайно неоднозначну і внутрішню суперечливу соціально-політичну, ідеологічну й правову конфігурацію.

Таким чином, вважаємо, що одним з визначальних чинників при вибудовуванні стосунків громадянського суспільства і держави є прагнення до взаємозв'язку, взаємообумовленості, взаємодії вертикалі влади і горизонталі комунікативних відносин, правової держави і громадянського суспільства.

Подальший демократичний розвиток відносин суспільства і держави має стати гарантією того, що суспільство стане громадянським, а держава – демократичною.

Список використаних джерел:

1. Брегеда А. Основи політології. Навчальний посібник / А. Брегеда. - К.: КНЕУ, 2000. - 312 с.
2. Тацій В. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини – головний конституційний обов'язок демократичної, правової, соціальної Держави / В. Тацій // Вісник АПНУ. - 2006. - № 14 (23) – С.10-13.

3. Бальцій Ю. Громадянське суспільство в Україні в умовах розбудови правової демократичної державності / Ю. Бальцій // Вісник Центральної виборчої комісії. - 2008. - №1 (11). - С. 46-49.

4. Бойчук М.А. Влада і громадянське суспільство: механізми взаємодії [Текст]: дис... канд. політ. наук: 23.00.01 / Бойчук Микола Андрійович // Національний педагогічний ун-т ім. М.П.Драгоманова. - К., 2006. - 222 арк.

Основні напрямки взаємодії міліції з органами виконавчої влади, місцевого самоврядування при здійсненні заходів з попередження насильства в сім'ї

Баранова В.О., головний спеціаліст відділу з підготовки та супроводження проектів ДП «Нацпроект «Повітряний експрес»

Високий ступінь зв'язку між сімейним неблагополуччям, насильством в сім'ї і злочинністю взагалі свідчить про те, що при здійсненні попередження насильства в сім'ї необхідна увага з боку як державних органів влади, так і соціальних служб та громадських організацій, їх постійна взаємодія в боротьбі з цим соціально-негативним явищем.

Взаємодію служби дільничних інспекторів міліції (далі - ДІМ) з іншими органами та установами щодо попередження насильства в сім'ї слід визначати як засновану на законах і підзаконних актах, узгоджену за цілями, часом і місцем діяльності, спрямовану на вирішення спільних завдань щодо попередження насильства в сім'ї, яку можна поділити на зовнішню та внутрішню.

Зовнішня взаємодія здійснюється з органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, до яких відносяться: спеціально уповноважений орган виконавчої влади з питань попередження насильства в сім'ї, служби у справах дітей, центри соціальних служб для молоді, органи опіки та піклування, органи освіти, органи охорони здоров'я; з державними установами; з громадськими організаціями; населенням; спеціалізованими установами для жертв насильства в сім'ї; міжнародними організаціями тощо.

До внутрішньої взаємодії служби ДІМ по протидії насильству в сім'ї відноситься взаємодія з кримінальною міліцією у справах дітей (далі - КМСД), черговою частиною і слідчими підрозділами тощо.

Основними нормативно-правовими актами, які регулюють питання взаємодії служби ДІМ з органами виконавчої влади, місцевого самоврядування, іншими службами органів внутрішніх справ (далі - ОВС) щодо попередження насильства в сім'ї є Закон України «Про попередження насильства в сім'ї», «Положення про службу ДІМ в системі Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) України» затвержене наказом МВС України № 550 від 11.11.2010 року, спільний наказ Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту та МВС України від 7 вересня 2009 року N 3131/386, який затверджує Інструкцію щодо порядку взаємодії управлінь (відділів) у справах сім'ї, молоді та спорту, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів ОВС з питань здійснення заходів з попередження, якою визначений порядок здійснення системи заходів з